

Arrest

nr. 61 187 van 10 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat J. CARLIER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers zijn volgens hun verklaringen op 6 september 2009 België binnengekomen en hebben op 8 september 2009 asiel aangevraagd.

1.2. De commissaris-generaal heeft aan verzoekers een tweede maal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd met de beslissingen van 8 februari 2011, verstuurd op 9 februari 2011.

1.3. De bestreden beslissing van verzoeker geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Mazar-i Sharif (provincie Balkh) afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische origine. Zeventien jaar geleden bent u gehuwd. Jullie hebben vier kinderen die in België verblijven. U was kleermaker. Samen met uw schoonbroer had u een atelier in het stadscentrum van Mazar-i Sharif. In 1379 (komt overeen met het jaar 2000) is uw vader om het leven

gebracht door taliban. Zijn grond, een oppervlakte van vijftig jerib in het district Chahar Kint, werd toen geërfd door uzelf, uw zus, uw broer Nad Ali, die al tien jaar in België is en hier als vluchteling werd erkend en uw intussen overleden broer Mehdi. In de zesde of de zevende maand van 1387 (augustus-september 2008) kreeg u problemen met de gouverneur van Balkh, Ustad Atta genaamd. Deze dacht aan de verdere uitbreiding van de stad en wou uw grond opkopen, zij het tegen een veel te lage prijs. Jullie weigerden om verschillende redenen de gronden van de hand te doen. Dit werd jullie niet in dank afgenomen en Ustad Atta en zijn mannen begonnen jullie te bedreigen. Op 05/10/1387 (25/12/2008) werd uw broer Mehdi, die bij jullie woonde, vermoord door mannen van Ustad Atta. Op een dag heeft men ook gepoogd het dochtertje van uw zus te ontvoeren. Op 20/02/1388 (10/05/2009) werden jullie nogmaals bedreigd door een commandant van Atta en enkele kompanen. U kreeg nog een maand bedenktijd. Als u uw gronden niet zou verkopen, zou uw familie worden uitgemoord. Twintig dagen na dit ultimatum zijn jullie vertrokken. Eerst namen jullie in Mazar een vliegtuig naar Herat. Vervolgens reisden jullie naar Iran. Via Iran en Turkije reisden jullie verder naar Griekenland. Daar namen jullie het vliegtuig naar België. Op 08/09/2009 gingen u en uw vrouw zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan.

Op 29/06/2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Naar aanleiding van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legde u enkele documenten voor die u voor het Commissariaat-generaal nog niet in uw bezit had. Omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het nodig achtte dat deze documenten zouden worden onderzocht, werd de beslissing van het Commissariaat-generaal middels arrest 51738 van 26/11/2010 vernietigd en werd het dossier naar het Commissariaat-generaal teruggestuurd.

De nieuwe, te onderzoeken documenten betreffen de volgende: een eigendomsakte, uw oude Afghaanse identiteitsbewijs en twee attesten van de Afghaanse ambassade in Brussel die de Afghaanse nationaliteit van u en uw vrouw moeten staven."

De bestreden beslissing van verzoekster geeft de feiten als volgt weer:

"U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Kunduz geboren te zijn. U bent Hazara van etnische origine. Zeventien jaar geleden bent u gehuwd. U woonde met uw man in Mazar-i Sharif. U werd moeder van drie kinderen en in België werd uw vierde kind geboren.

Uw man, zijn broers en zijn zus hebben in 1379 (komt overeen met het jaar 2000) veel grond geërfd van uw overleden schoonvader. De gouverneur van Mazar, Ustad Atta genaamd, wou deze gronden inpalmen en bedreigde jullie. Op een dag heeft hij uw schoonbroer Mehdi vermoord. Men heeft ook geprobeerd het dochtertje van uw schoonzus te ontvoeren. Omdat uw man ook voor jullie leven vreesde, besloten jullie Afghanistan te verlaten. Eerst namen jullie in Mazar een vliegtuig naar Herat. Vervolgens reisden jullie naar Iran. Via Iran en Turkije reisden jullie verder naar Griekenland. Daar namen jullie het vliegtuig naar België. Op 08/09/2009 gingen u en uw man zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan.

Op 29/06/2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Naar aanleiding van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legden u en uw man enkele documenten voor die u voor het Commissariaat-generaal nog niet in uw bezit had. Omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het nodig achtte dat deze documenten zouden worden onderzocht, werd de beslissing van het Commissariaat-generaal middels arrest 51738 van 26/11/2010 vernietigd en werd het dossier naar het Commissariaat-generaal teruggestuurd. De nieuwe te onderzoeken documenten betreffen de volgende: een eigendomsakte, het oude Afghaanse identiteitsbewijs (taskara) van uw man en twee attesten van de Afghaanse ambassade in Brussel die de Afghaanse nationaliteit van u en uw man moeten staven."

Verzoekers betwisten de feitenrelazen niet.

1.4. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissingen berusten op volgende gronden:

- er kan geen geloof worden gehecht aan het asielrelaas. Verzoeker heeft immers bijzonder vage en summiere verklaringen afgelegd over de ligging van de gronden, die de aanleiding zijn voor hun vertrek uit Afghanistan. Verzoekster weet zelfs niet waar deze gronden gelegen zijn. Bovendien komen verzoekers verklaringen over het gebruik van deze gronden niet overeen met de verklaringen van verzoekster en met die van zijn zus en die van zijn schoonbroer. Het blijft ook onduidelijk waarom gouverneur Atta deze gronden het koste wat het kost wil inpalmen;

- de eigendomsakte, de nationaliteitsbewijzen en de taskara kunnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen;
- op dit ogenblik bestaat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofdorde om de bestreden beslissing te vernietigen, in ondergeschikte orde om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het arrest van de Raad van 26 november 2010 door verzoekers niet opnieuw te horen en door de documenten niet aan de bevoegde diensten voor te leggen voor een grondig onderzoek naar de echtheid ervan, terwijl de Raad in zijn arrest geoordeeld had dat aanvullende onderzoeksdaden nodig waren.

Verzoekers geven verklaringen voor de vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing over de eigendomsakte en over hun vage en tegenstrijdige verklaringen.

Verzoekers verwijzen naar een UNHCR-rapport van juli 2009 waarin gesteld wordt dat afpersing van rijke mensen in Mazar-i-Sharif een plaag is.

Tot slot stellen verzoekers dat het feit dat in het administratief dossier niet gesproken wordt over de situatie in de provincie Balkh niet betekent dat er daar geen willekeurig geweld is.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat hij de commissaris-generaal niet kan opleggen een aanvullend onderzoek te doen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 96). De Raad kan, wegens het ontbreken van essentiële elementen die nodig zijn om te komen tot een hervorming of een bevestiging van de beslissing, het dossier terugzenden naar de commissaris-generaal ongeacht of diens beslissing al dan niet onwettig is. De commissaris-generaal moet na een vernietiging rekening houden met het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 96).

De Raad is verder van mening dat verzoekers hun asielrelaas niet aannemelijk maken.

Verzoeker herhaalt dat de gronden in Hawlai gelegen zijn en merkt op dat hij al vier jaar niet meer daar geweest is, dat het om een grote oppervlakte gaat, dat hij de gronden nog maar sinds kort bezit en dat hij niet de enige eigenaar is. Dat verklaart echter niet waarom hij niet duidelijker kan aangeven waar de gronden gelegen zijn. Het gaat immers om gronden die veel waard zijn en die al heel lang eigendom zijn van de familie. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker beweerde dat de gronden de eerste jaren na de dood van zijn vader bewerkt werden en toen veel geld opgebracht hebben, terwijl verzoekster uitdrukkelijk beweerde dat de gronden na de dood van haar schoonvader niet meer bewerkt werden en niets opbrachten. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat het niet haar taak was om zich met het beheer van het geld te moeien en dat zij zich op haar huishoudelijke taken moest concentreren. Het blijft echter opmerkelijk dat zij er stellig van overtuigd was dat er na de dood van haar schoonvader niets meer met de gronden gebeurde en niemand de gronden nog gebruikte (gehoorverslag, 4). Verder stelt verzoeker dat zijn schoonbroer hem ervan verdenkt geld achter te houden en daarom beweert dat de gronden nog bewerkt worden, terwijl dit als gevolg van hun onderlinge twist al lang niet meer het geval is. Deze uitleg is echter niet aannemelijk, temeer daar geen van de betrokkenen hier ooit eerder iets over gezegd heeft. De Raad wijst erop dat van echtgenoten en familieleden die hun land van herkomst op grond van dezelfde asielmotieven verlaten hebben, verwacht mag worden dat ze over de kern van het asielrelaas eensluidende verklaringen afleggen. Het feit dat verzoeker, zijn echtgenote en zijn schoonbroer over het gebruik van de gronden tegenstrijdige verklaringen aflegden, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas, aangezien de gronden de aanleiding waren voor alle problemen en dus de kern van het asielrelaas uitmaken. Tot slot voeren verzoekers aan dat de afstand tussen de stad Mazar en hun gronden maar tien kilometer bedraagt en het grootschalige bouwproject van de gouverneur dus tot aan hun gronden reikt. Daarmee maken ze echter nog steeds niet duidelijk waarom gouverneur Atta het koste wat het kost hun gronden wil inpalmen en daarvoor zelfs bereid is tot moord en ontvoering en waarom er niet veel meer mensen dreigen onteigend te worden en problemen ondervinden met de gouverneur.

De eigendomsakte kan de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Bovendien heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het om een bijzonder summier en handgeschreven document gaat dat door eender wie en eender waar kan zijn opgesteld en dat het ernstig mag verbazen dat verzoekers geen recentere (of officiële) stukken kunnen voorleggen dan een document dat van 1933 dateert. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat de gronden sinds 1933 eigendom zijn van de familie waardoor er geen recent document bestaat. Nochtans werden de gronden bewerkt en heeft verzoeker de gronden een tijd geleden geërfd, zodat verwacht mag worden dat er ook nog andere documenten bestaan die op de gronden betrekking hebben.

Ook het UNHCR-rapport kan de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Het feit dat afpersing van rijke mensen in Mazar-i-Sharif een plaag is, volstaat immers niet om het asielrelaas aannemelijk te maken.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Om dezelfde reden maken verzoekers evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft op basis van de aanwezige informatie terecht geoordeeld dat er op dit ogenblik voor burgers in het district Mazar-i-Sharif geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekers brengen geen informatie aan die deze vaststelling weerlegt. Bijgevolg bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER